

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XV)

La relació que hi ha entre l'amor resuscitat i l'educació, no només fa referència a l'educador, sinó també a l'educand i a la finalitat de la tasca educativa. Aquesta no té altre sentit que fer del nen o del jove un subjecte d'amor, una persona capaç d'amor, capaç de rebre'l i de donar-lo.

Hem pogut llegir a la premsa unes declaracions d'un jove jutge, especialitzat en casos de l'anomenada «violència de gènere». Deia que només amb la llei i les eines que té un jutge no es podrà solucionar el problema, sinó que aquesta solució passa necessàriament per l'educació. Té tota la raó. Però ens agradaria fer algunes importants precisions.

L'anomenada «violència de gènere» no té el seu origen principal en una ideologia. Qui pretén combatre-la només fent lleis o corregint idees o mentalitats fracassarà: tant sols difonent «una ideologia contrària» no obtindrem més que una lluita d'idees. El problema fonamental és precisament la «violència». Creiem que aquest és l'origen i la causa principal, encara que es manifesti en el terreny de la relació sexual o afectiva i en l'agressivitat envers l'altre.

Hem parlat de la vida sexual i l'amor resuscitat. Donàvem a entendre que el problema no hi era en el sexe, sinó en la persona que havia d'ésser capaç d'estimar en la seva vida sexual. Ara diem el mateix. El problema no rau en la combativitat, que ben entesa pot ser una força positiva per a la vida, sinó en la persona que ha de saber integrar aquesta força, derivant-la en solidaritat, mitjançant l'amor.

Aquest «ser capaç» de la persona és talment l'objectiu de la tasca educativa. Ens agradaria disposar d'un bon estudi sociològic que posés de manifest la relació que hi ha (segons la nostra hipòtesi) entre la promiscuïtat o la disbauxa sexual amb la violència. Potser no seria massa correcte políticament parlant, però creiem que qui promou una vida sexual sense més límit que la voluntat de l'altre, difícilment podrà evitar que hom vulgui obtenir o exigeixi el que vol d'un altre més dèbil, si s'escau, fent servir la violència. Tant el sexe sense amor, com la violència, neixen de la persona que s'entén a si mateixa com a centre i font de necessitats: la vida, els altres, les coses li han de satisfer, hi són talment al seu servei. Jesús deia: «Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35).

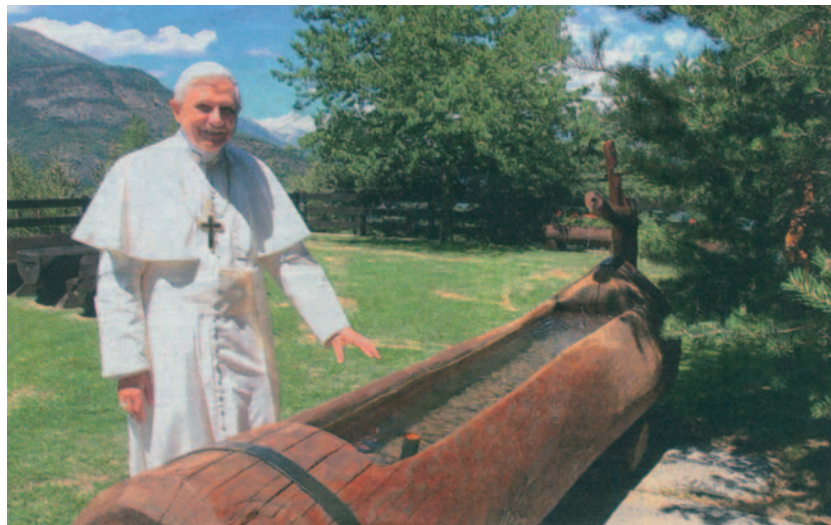
—L'afecte passional centrat en la necessitat peremptòria que l'un té de l'altre i que exigeix absolutament i urgentment satisfacció, és a un pas de la violència.

—Se situa en el punt radicalment contrari a l'amor resuscitat.

—Més valdria posar tota la passió en servir a les necessitats reals de l'altre: aleshores estimaria de debò.

Si un dia Déu ens concedeix veure eradicada la violència, serà perquè haurà arribat la resurrecció del món en l'amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Les vacances del Sant Pare

► Del 13 al 29 de juliol, el Sant Pare Benet XVI ha passat les seves vacances a la residència de Les Combes, a la localitat d'Introd (Vall d'Aosta). Es tracta d'un lloc encantador, situat enmig de muntanyes, on ja Joan Pau II hi va passar moltes de les seves vacances al xalet que els Salesians li van oferir, adaptat a les seves dificultats de mobilitat. Benet XVI, segons informacions fidedignes, ha dedicat les vacances sobretot a la redacció del segon volum del seu llibre sobre Jesucrist. Benet XVI ja va passar uns dies de vacances en aquesta localitat els anys 2005 i 2006.

GLOSSA

Llegir, mirar, veure, contemplar...

Els infants i els adolescents se senten atrets per l'univers de les imatges animades. Des d'una edat primerenca els dibuixos animats captiven els més petits i seguirà, després, el cinema convencional. Sovint, dissortadament, substitueixen la lectura de llibres i quaderns, les activitats físiques (el joc, l'esport, les excursions...), les activitats socials (comunicació, diàleg, intercanvi...), fan caure en un excés de sedentarisme i fomenten el tancament personal i, sovint, una certa i diversa dependència.

El temps de vacances és un moment en què cal tenir cura de l'ús d'aquest recurs tan generalitzat. És un temps adequat per utilitzar aquest mitjà com a eina educativa alhora que pot esdevenir un recurs per a l'ocupació del temps de lleure. Convé fer una bona selecció en les programacions que ofereixen les diverses cadenes i complementar-les o substituir-les sempre que convingui amb els productes que el mercat posa a la nostra disposició. Són abundants els dibuixos animats amb finalitat educativa sense oblidar, especialment, els que parlen de l'Antic i el Nou Testament, de vides de sants o de persones referents... «Tota l'Esclatada és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé» (2Tm 3,16). El mateix podríem dir de les pel·lícules i en es-

pecial del cinema de valors. Els establiments especialitzats en aquestes temàtiques n'ofereixen un bon repertori. Sense descartar l'assistència a alguna projecció en una sala de pantalla gran.

Convé tenir cura dels aspectes formals a l'hora d'utilitzar aquests recursos. Trobar el moment en les llargues i caloroses tardes d'estiu o en els dies de pluja. Organitzar sessions, diferenciades si convé, amb els infants i, també, per als adolescents de la família a les quals es pot convidar els seus amics. Veure les pel·lícules, conjuntament amb ells, i després parlar-ne (valors que presenta, aspectes conflictius, actuacions personals...), aclarir vocabulari o conceptes, promoure alguna activitat posterior que se'n pugui derivar (dibuix, redacció, joc, lectura...), segons l'edat.

La lectura, el cinema i, també, la música són bones activitats per a l'estiu que, amb un bon ús, i complementant el contacte interpersonal en la família i amb els amics, el contacte amb la natura, l'activitat física i l'activitat espiritual poden apropar als valors evangèlics i a viure la presència de Déu en la vida. «La grandesa i bellesa de les criatures porta, de manera proporcional, a contemplar el seu creador» (Sv 13,5).

Enric Puig Jofra, SJ

Temps de colònies

► Durant aquest estiu 20.000 infants i joves participen en activitats d'estiu, organitzades pels centres d'esplai de tot Catalunya. Aquest any l'oferta inclou 400 activitats, que són possibles gràcies a l'aportació desinteressada de prop de 5.000 voluntaris i voluntàries.

DIUMENGE XX DURANT L'ANY

► Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 9,1-6)

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats». I als qui no tenen enteniment, ella els diu: «Veniu a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.»

► Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Sants del Senyor, venereu-lo; / venereu-lo i no us mancarà res. / Els rics s'empobriran, passaran fam, / però als qui busquen el Senyor / no els faltirà cap bé. R.

Veniu, fills meus, escolteu-me; / us ensenyaré com heu de venerar el Senyor. / ¿Qui és l'home que estima la vida, / que vol viure temps i fruit de benestar? R.

Guarda't la llengua del mal, / que no diguin res de fals els teus llavis. / Decanta't del mal i fes el bé, / busca la pau, procura aconseguir-la. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,15-20)

Germans, fixeuvos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i càntics espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en nom de Jesucrist, el nostre Senyor.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

► Lectura del libro de los Proverbios (Pr 9,1-6)

La sabiduría se ha construido su casa plantando siete columnas, ha preparado el banquete, mezclado el vino y puesto la mesa; ha despachado a sus criados para que lo anuncien en los puntos que dominan la ciudad: «Los inexpertos que vengan aquí, quiero hablar a los faltos de juicio: «Venid a comer de mi pan y a beber el vino que he mezclado; dejad la inexperiencia y viviréis, seguid el camino de la prudencia».»

► Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Todos sus santos, temed al Señor, / porque nada les falta a los que lo temen; / los ricos empobrecen y pasan hambre, / los que buscan al Señor no carecen de nada. R.

Venid, hijos, escuchadme: / os instruiré en el temor del Señor; / ¿hay alguien que ame la vida / y desee días de prosperidad? R.

Guarda tu lengua del mal, / tus labios de la falsedad; / apártate del mal, obra el bien, / busca la paz y corre tras ella. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los efesios (Ef 5,15-20)

Hermanos: Fijaos bien cómo andáis; no seáis insensatos, sino sensatos, aprovechando la ocasión, porque vienen días malos. Por eso, no estéis aturdidos, daos cuenta de lo que el Señor quiere.

No os emborrachéis con vino, que lleva al libertinaje, sino de jaos llenar del Espíritu. Recitad, alternando, salms, himnos y cánticos inspirados; cantad y tocad con toda el alma para el Señor. Dad siempre gracias a Dios Padre por todo, en nombre de nuestro Señor Jesucristo.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede éste darnos a comer su carne?» Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día.

Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Éste es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

La Santa Cena. Fresc de Goreme (Turquia)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 9,16-22 ■ **dimarts**: Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30 ■ **dimecres**: Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16a □ **dijous**: Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 21,1-14 □ **divendres**: Rt 1,1.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40 □ **dissabte**: Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12 ■ **diumenge** vinent, XXI durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Js 24,1-2a. 15-17.18b / Sl 33 / Ef 5,21-32 / Jn 6,60-69.

La vida seria més simple si no fóssim conscients de la gran quantitat de dolor que hi ha en el món, del nostre propi dolor, del que afecta els altres i, especialment, de la gran massa de persones que mai no podran disposar dels mínims per viure amb dignitat. El dolor viscut en la pròpia carn ens anorrea, però el dolor generat per la injustícia global acaba per tornar-nos escèptics. Des de la nostra perspectiva, amb raó ens preguntem: això té remei?

Les lectures d'avui ens presenten un altre tipus d'enfocament de la vida, edificat en la contemplació

realista. Un primer pas consisteix en el *coneixement*, que ens porta a aprendre a discernir, ponderar, observar pacientment, veure els pros i els contres, treure fruit de l'experiència de la vida.

Més enllà del discerniment hi ha la *saviesa*, que és aquella actitud que no es limita a l'anàlisi crítica freda de les situacions vitals, sinó que aprèn a tastar-les, paladar-les, a gustar-les (el mot *saviesa* ve del terme llatí *sapere* que equival a gustar, paladar...). Encara hi ha un tercer pas a fer i és el que ens suggereix la segona lectura quan ens invita a buscar

què vol Déu de nosaltres, perquè llavors obrim el coneixement i la saviesa a la totalitat, al sentit, al misteri de la tendresa de Déu. Aquesta obertura creient il·lumina la nostra percepció de la realitat amb la força de l'eucaristia, que ens obre a la intuïció de la resurrecció.

Aquest diumenge, en la vivència de la fe, se'ns invita a passar de la teoria a l'experiència. Podem fer aquest pas amb serenitat i joia, perquè *els que mengen d'aquest pa viuran per sempre*.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La manca de coratge dels cristians

Als cristians d'avui, per regla general, ens manca coratge cívic, és a dir, la disponibilitat a donar raó de l'esperança que hi ha —que hi hauria d'haver— en nosaltres (cf. *1Pe* 3,15).

Creç que una de les urgències més grans del cristianisme del nostre temps —i de tots els temps— consisteix a reivindicar amb força l'altre que és *Déu* i l'altre que és el *proïsme*.

Quan enmig d'un món caòtic i pervers com era el de l'Alemanya nazi entre els anys 1933 i 1945, Dietrich Bonhoeffer insistia que eren cristianament impensables i impossibles «Déu sense l'home i l'home sense Déu», volia posar en relleu que, a partir de l'Encarnació del Fill de Déu, el camí del creient cap a Déu passa a través de l'altre, del proïsme, és a dir, d'aquell que es trobava allunyat, marginat, que *abans* era estrany i que *ara* ha esdevingut proper, conegut i reconegut, germà perquè és fill del mateix Pare de tots els éssers humans.

Tots els pronòstics són sempre summament precaris perquè la intervenció de la Providència de Déu és una da-

da que mai no pot ser concretada ni quantificada per endavant.

Potser una de les qüestions que els cristians d'avui hauríem de reactivar amb més coratge en la nostra vida de creients és la confiança il·limitada en la Providència de Déu, el convenciment profund que, passi el que passi, estem en les mans providents de Déu.

Certament, podem constatar i hem de constatar, en un temps de crisi de la raó i de la història, que les nostres transmissions cristianes es troben en una situació d'extraordinària feblesa. Però, al mateix temps, hem d'estar plenament convençuts que els nostres camins no són els camins de Déu. Avui, potser com mai, ens calen dosis molt grans de *realisme evangèlic*, que ens demana capacitat de *crítica* de les situacions, d'*autocrítica* de nosaltres mateixos, i sobretot de *confiança* en la bondat de Déu.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Paraules de vida

El poble d'Israel rebé els manaments com una distinció, no com una càrrega. Déu parla al poble en els manaments. I són unes paraules que volen protegir aquella llibertat a la qual el Senyor ha dut el seu poble. Les paraules de Déu són sempre paraules de vida, paraules d'amor i paraules de donació. Són unes paraules de camí que nosaltres podem utilitzar en fer el nostre. «La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí», prega el salmista (*S'* 119,105). En les deu paraules que Déu ha adreçat al seu poble en el Sinai, li indica un camí de com la seva vida anirà bé. I Israel ha lloat repetidament Déu per la saviesa que li ha atorgat en els manaments.

Les paraules de Déu volen fer el poble capaç d'una vida en llibertat. Amb això, es tracta de deu paraules de llibertat que Déu ens ha volgut dir en els deu manaments. I són unes paraules d'aliança en les quals Déu es compromet a donar-nos la llibertat si estem disposats a unir-nos a ell; a ell, el Déu que treu de l'esclavitud i duu al país de la llibertat.

Sant Pau ha entès que les paraules dels manaments ens volen portar a la llibertat. La seva trobada amb Jesucrist ha fet que sant Pau ho veiés així. Mes per a aquell qui no fa l'experiència de Déu ni de Jesucrist, la intenció salvífica i alliberadora de Déu no germina en res d'allò que aquest ens diu, i ho té malament respecte dels manaments. Els sent com una càrrega, no com un camí vers la llibertat. Necessita l'experiència de Déu, que és sempre també una experiència de verdadera llibertat. Aleshores entenem els manaments com a protecció de la llibertat i com a indicació de l'autèntica llibertat.

Jesucrist no ha especificat els deu manaments en molts manaments particulars, sinó que els ha reduït al manament d'estimar i amb això els ha condensat. Sense amor, els manaments romanen buits. Només l'amor omple de vida els manaments. Aquesta és la nova interpretació de Jesús.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

16. ✠ Diumenge XX durant l'any. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei. Beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Conca de Barberà); sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. Dilluns. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dimarts. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. Dimecres. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. Dijous. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. Divendres. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. Dissabte. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Hay que confiar desde la cuna

Numerosos autors coincideixen en resaltar la importància del sentiment de confiança que ha de adquirir el bebè per desenvolupar-se adequadament. ¿Y por qué

precisamente la confianza y no otro sentimiento? Simplemente, porque el recién llegado a este mundo, para establecer un vínculo sólido con los seres queridos que le atienden, necesita poder confiar en ellos, tanto si se trata de una madre, o de un padre, o de cualquier cuidador habitual que se haya responsabilizado del niño.

La confianza es muy importante para que el niño pueda vincularse adecuadamente con un ser o varios seres queridos de su entorno, y así sentirse seguro y poder avanzar en la vida con autoestima. Es bien cierto que uno de los grandes descubrimientos de la psicología moderna ha sido, justamente, identificar las repercusiones indudables que tiene para la vida del adulto lo que haya acontecido en su entorno familiar inicial. Fedor Dostoievski vaticinaba que «quien acumula muchos recuerdos felices en su infancia, ése ya está salvado para siempre».

Los primeros años de vida constituyen las etapas de formación incipiente de la parte más desarrollada del cerebro, que puede verse afectada por lo ocurrido durante la fase del entorno familiar.

Ahora bien, lo que no se sabía es que en función del grado de apego se genera mayor o menor autoestima y seguridad en uno mismo. Y estos dos rasgos del carácter de una persona —autoestima y seguridad— son esenciales para comportarse provechosamente en el entorno de la escuela y en el comienzo de las relaciones sociales, es decir, cuando se sale más allá del ámbito puramente familiar.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

LLUÍS SERRA I LLANSANA

Al servei de servir

La Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), ha encarregat al grup ISOR (Investigacions en Sociologia de la Religió), dirigit pel sociòleg Joan Estruch, un estudi sobre la tasca social dels instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica de Catalunya. Aquesta tasca, realitzada sense remuneració, implica un benefici social a persones necessitades residents a casa nostra. Les valoracions sectorials d'aquest estudi, presentat a Barcelona, Lleida, Girona, Tortosa, Tarragona i Manresa, han anat a càrrec del Dr. Lluís Serra, germà marista, actual secretari general de l'URC, que aplega 7.200 religiosos i institucions.

Què ha representat la publicació d'aquest estudi positiu per als religiosos?

Un (re)coneixement del món polític no buscat per part nostra que ha posat al descobert la feina amagada que estem realitzant. Una radiografia del que estem fent en el camp social i una radiografia de les mancances de la nostra societat. Un repté per continuar l'assistència, però, sobretot, la promoció social, basada en la justícia, en els drets de les persones i en la seva dignitat.

En una societat com la que ens ha tocat viure, servir, atendre els necessitats sembla més difícil. Per què?

La fe en Jesús ens impulsa a viure des de l'amor el seu model alternatiu: el servei, especialment als més pobres i necessitats, com a contraposició al poder, al prestigi i als diners. Sabem, per experiència, on ens porten les bombolles financeres, l'enriquiment a curt termini, l'ambició... Les persones marginades i excloses són la nostra prioritat, així com la transformació de les estructures injustes.

I si no ho fa l'Església, què? Què faria l'Administració, sense el seu ajut?

Moltes coses no es farien i es perdria una línia d'avantguarda i de progrés que representa l'Església, compartida amb altres entitats. Podem estar orgullosos de l'Església, malgrat les seves ombres i el poc reconeixement mediàtic, que és tan solidària i sensible a les persones.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Nova encíclica de Benet XVI. El passat 7 de juliol es va fer pública l'última carta encíclica del Papa, que porta per títol *Caritas in veritate* (L'amor en la veritat), que conté una reflexió sobre els fenòmens de la globalització, la preservació del medi ambient, el desenvolupament integral i el finançament sostenible. Es reprenen, doncs, des de l'actualitat del segle XXI els temes socials continguts a la *Populorum Progressio* de Pau VI (1967). Podeu consultar la nova encíclica al web del bisbat, www.bisbatsantfeliu.org.

AGENDA

Romeria a l'ermita de Brugués. 27 d'agost. Com en anys anteriors, en aquesta data se celebrarà aquesta tradicional romeria per venerar la Mare de Déu. A les 18.30 h hi haurà el rés dels misteris de goig del rosari en les capelletes dels voltants de l'ermita; a les 19 h, l'eucaristia, presidida pel rector, Mn. Jaume Bugeranyes; per acabar, els misteris de glòria. L'any passat, hi van assistir un centenar de persones.

ESPIRITUALITAT

«Néixer de nou, com sant Pau». 18-23 d'agost. Aquest és el lema que aplegarà un grup de joves a Gisclareny (Berguedà), en uns dies de recés organitzats per les delegacions de Pastoral Vocacional i de Jovenut de Sant Feliu de Llobregat. Aniran a càrrec de Mn. Francesc Mestre, Mn. Joan Pere Pulido, Mn. Agustí Pa-

nyella, Mn. Josep M. Turull i el P. Jordi Clot.

Exercicis d'estiu de l'ACO. Del 24 al 29 d'agost. Conduïts per Jaume Grané, consiliari de l'ACO a la zona de Montserrat. Dies per viure i experimentar la comunitat cristiana, tot fent un itinerari personal per en-tomar la pròpia vida marcats i moguts per Jesucrist, fonamentats en la meditació i en la pregària. Informació: aco@treballadors.org, acocat@arrakis.es Casal de la Pau, Carretera de Viladrau, km. 3 - Arbúcies (Girona), tel. 972 860 324.

PUBLICACIONS I WEB

Ministeri ordenat, ministeri de comunió. Aquest llibre, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica a l'inici d'aquest «Any Sacerdotal», aporta una reflexió teològica aprofundida i sistemàtica sobre

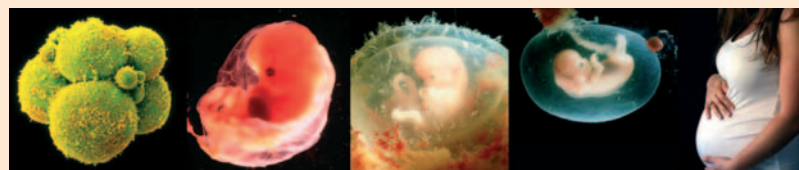
el que significa en l'Església el ministeri ordenat, és a dir, el ministeri de bisbe, prevere i diaca, elaborada per l'autor i president del CPL, Dr. Jaume Fontbona, des de l'experiència de professor unida a la tasca pastoral.

Descobrim Francesc i Clara d'Assís. Barcelona Multimedia és una editorial multimèdia fundada l'any 1994 i especialitzada en l'edició de DVD i CD-ROM per a infants i joves. Entre els seus últims productes hi ha «Descobrim Francesc i Clara d'Assís», que conté 20 episodis al voltant de les vides de Francesc i Clara, i 80 activitats relacionades, per compartir en família, a l'escola i a la catequesi.

ESGLÉSIA DIOCESANA

AMPLIAR L'AVORTAMENT?

Avortament fins la setmana 14, la 22 o fins al final

L'Avantprojecte de Llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs ha estat enviat al Congrés per ser aprovat. Imposa, en primer lloc, que l'avortament provocat és un dret, quan realment no existeix el dret a matar. Hi ha el dret de l'ésser humà a viure. Provocar la mort va en contra de la pau, la concòrdia entre les persones, la continuïtat de la societat i, també, del respecte a la vida donada per Déu amb la col·laboració dels esposos.

En segon lloc cal explicar que, **a la pràctica, hi haurà avortament lliure fins la setmana 22 d'embaràs.** Aquest avantprojecte permet l'avortament provocat, només per decisió de la dona, fins la setmana 14 d'embaràs. Però també, fins a la setmana 22, si hi ha un risc greu per la vida o la salut de l'embarassada.

El 97% dels avortaments provocats fins ara són fets dient que hi ha un perill greu per la «salut psíquica» de la mare. Es pot preveure que, coneixent la facilitat actual per obtenir el certificat del psiquiatre, i malgrat que es demanaran dos certificats, no serà complicat i la llei permetrà fàcilment avortar fins la setmana 22 d'embaràs.

Cal ressaltar que es defineix la salut com el «**benestar físic, mental i social**» i no es tracta tan sols d'absència d'afeccions o malalties. Així, és necessari el benestar social per tenir un fill i es podria justificar l'avortament per no haver assolit aquest benestar. Es pot preguntar, llavors, com i qui definirà objectivament el benestar social? Un minusvàlid té benestar social? I un aturat? I una persona gran dependent?

Finalment, si el fetus està malalt perd el dret a viure. Després de la setmana 22 i fins el dia abans de néixer, la vida del fetus pot estar amenaçada si no té bona salut. Depèn d'un comitè d'experts que, format només per persones que no s'hagin manifestat contra l'avortament, dóna el vist i plau.

Delegació Diocesana de Família i Vida

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XV)

La relación que hay entre el amor resucitado y la educación, no sólo hace referencia al educador, sino también al educando y a la finalidad de la tarea educativa. Ésta no tiene otro sentido que hacer del niño o del joven un sujeto de amor, una persona capaz de amor, capaz de recibirlo y de darlo.

Hemos podido leer en la prensa unas declaraciones de un joven juez, especializado en casos de la llamada «violencia de género». Decía que sólo con la ley y las herramientas que tiene un juez, no se podrá solucionar el problema, sino que esta solución pasa necesariamente por la educación. Tiene toda la razón. Pero nos gustaría hacer algunas importantes precisiones.

La llamada «violencia de género» no tiene su origen principal en una ideología. Quién pretende combatirla sólo haciendo leyes o corrigiendo ideas o mentalidades fracasará: tan sólo difundiendo «una ideología contraria» no obtendremos más que una lucha de ideas. El problema fundamental es precisamente la «violencia». Creemos que éste es el origen y la causa principal, aunque se

manifieste en el terreno de la relación sexual o afectiva y en la agresividad hacia el otro.

Hemos hablado de la vida sexual y el amor resucitado. Dábamós a entender que el problema no estaba en el sexo, sino en la persona que tenía que ser capaz de amar en su vida sexual. Ahora decimos lo mismo. El problema no radica en la combatividad, que bien entendida puede ser una fuerza positiva para la vida, sino en la persona que tiene que saber integrar esta fuerza, derivándola en solidaridad, mediante el amor.

Este «ser capaz» de la persona es talmente el objetivo de la tarea educativa. Nos gustaría disponer de un buen estudio sociológico que pudiese de manifiesto la relación que hay (según nuestra hipótesis) entre la promiscuidad o el exceso sexual con la violencia. Tal vez no sería demasiado correcto políticamente hablando, pero creemos que quien promueve una vida sexual sin más límite que la voluntad del otro, difícilmente podrá evitar que uno quiera obtener o exija lo que quiere de otro más débil, si se tercia, usando la violencia. Tanto el sexo sin amor, como la vio-

lencia, nacen de la persona que se entiende a sí misma como centro y fuente de necesidades: la vida, los otros, las cosas le tienen que satisfacer, están ahí a su servicio. Jesús decía: «Si alguien quiere ser el primero, que se haga el último de todos y el servidor de todos» (Mc 9,35).

—El afecto pasional centrado en la necesidad perentoria que uno tiene del otro y que exige absoluta y urgentemente satisfacción, está a un paso de la violencia.

—Se sitúa en el punto radicalmente contrario al amor resucitado.

—Más valdría poner toda la pasión al servir a las necesidades reales del otro: entonces amaría de verdad.

Si un día Dios nos concede ver erradicada la violencia, será porque habrá llegado la resurrección del mundo en el amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat